

**ПИСМЕН КАНДИДАТСТУДЕНТСКИ ИЗПИТ
ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА**

13 юли 2006 г.

ЗАДАЧА № 1. Зачеркнете грешните букви или грешните варианти в следните думи и форми:

сА/Ъндък, океЯ/АнограВ/Ф, О/УмА/Ърлушвам се, О/УвехтЯ/Елият, грО/УбиА/Ян, из3/ЗСтА/Ърколя,
синЖ/ДЖир, О/Утежня, прЕ/Ишгълец, ултиматО/Ум, раЗ/ЗСкЪР/РЪшвам, нескопоС/СТна,
коС/СТвеН/ННо, дЕ/ИсидеН/НТски, конвей/ЙЕр, догаД/Тка, изО/УблЕ/ИчителЪТ/ЯТ, гравЙ/ЪорЪТ/ЯТ,
ерУ/ОдираносТ/ТТа, трЕ/ИвиА/Ялен, двойНСТ/СТвеН/ННост, прЕ/ИвърженН/ННичка, цензО/Урата,
скА/ЪпоцеН/ННости, архЕ/ИмандриД/Т, прЕ/ИжЪЛ/ЛЪтея, бодЕ/ИбилдинГ/К, ембриО/ЙОнален,
прецьВ/ФтЯ/Ели;

художествено творчески, художествено-творчески, художественотворчески
факс апарат, факс-апарат, факсапарат
изключително надарен, изключително-надарен, изключителнонадарен
лирико епичен, лирико-епичен, лирикоепичен
фирма производител, фирма-производител, фирмапроизводител
проекто бюджет, проекто-бюджет, проектобюджет

ЗАДАЧА № 2. Поправете допуснатите правописни грешки в текста:

Не волно ме обзе желание да се расмея, като я видях така применена и таржественна, но с превичния си тон пътиом я поткахих да вървим. Знаех, че тя обича във часовете на най големото движение бавно да се разхожда по Централните улици с най хубавите магазини. Качихме се на трамваят и слезохме в началото на улица „национал”. Като малка мама ме водеше често тук. Тръгнахме от Плошат „св. Николай”, тя разглеждаше една по-една витрините на магазините отдясно и стигнахме да Зала „Олимпияда”. Там минавахме на отсрештният трутоар. Без да е купила и кърфица, нито да е дързнала да влезе в некое от многото кафенета по улицата, тя ме пребираше в къщи изморенна и санлива.

Помня, че нехаресвах расхотките, защото, за разлика от нея (тя се задоволяваше внимателно и пидантично да огледа стоките), аз желяех да вляза, да купя и заниса у дома някоя от стоките, изложени срет ярки светлини зад глатки стакла на витрините. Но скоро разбрах, че сме бедни и само един единствен път проявих своят каприс. Пресекохме не малка час от много-людната улица – мама ме влачехи заръчка, а аз със всички сили се сапротивявах, виках и плачех. На края, изгубила тарпение, вместо жъдуваният предмет, тя ми одари два шамари и новото приживяване ме накара да го зъбравя.

ЗАДАЧА № 3. Поставете липсващите препинателни знаци в текста:

Към единадесет часа след като повече от час бях обикаляла около министерството без да се реша да вляза се представих на портиера и попитах за Александър. Най-напред изкачих голяма парадна мраморна стълба след това друга по-малка но също широка преминах няколко просторни коридора и накрая ме въведоха в чакалня с три врати. Стресната от разкоша току-що бях седнала когато една от вратите се отвори и оттам придружена от Александър излезе доста висока и хубава дама макар и не съвсем млада в елегантен черен тоалет. Станах права мислейки че е дошъл редът ми. Но отдалече Александър ми направи знак с ръка сякаш да ме предупреди че ме е видял но трябва да почакам и продължи разговора си с дамата на прага. Носеше тъмносиви дрехи обаче в чакалнята костюмът му и особено яката на ризата ми изглеждаха съвсем подходящи хармонизиращи с мястото със строгите масивни мебели обширната зала тишината и реда които царяха тук и ми заприличаха ни повече ни по-малко на униформа.

Звънна звънец някакъв разсилен влезе при него затвори вратата след себе си после се появи приближи се до мене и след като тихо ме попита за името ми събщи че мога да вляза и аз станах и тръгнах без да бързам. Кабинетът представляваше по-малка зала от чакалнята. Беше почти празен в единия ъгъл имаше диван и два кожени фотьойла а в другия голяма маса зад която седеше Александър. На пода имаше голям мек килим а по стените две-три картини. Спомням си едната изобразяваше зелена полска шир пресечена на хоризонта от планинска верига.

ЗАДАЧА № 4. Съставете съчинение (есе) до три страници на тема (по избор):

Тема 1:

*“Но усещам, в мене бие древна,
скитническа, непокорна кръв.”*

/Ел. Багряна, “Потомка”/

Тема 2:

*“Колко е страшна любовта, ненамерила любов,
колко е непоносим животът без взаимност...”*

/Елин Пелин “Самотни дървета”/